

Het wordt tijd, dat onze tegenstanders deze argumentatie van „de mannen van Dordt” eens ter harte gaan nemen. En ook, dat zij het onderscheid zullen gaan zien tusschen een conferentie-stelling (hoeveel aanhangers daar ook voor te vinden mogen zijn) en een leerspraak, die aan de kerken wordt voorgehouden als de waarachtige en volkomen leer der zaligheid.

L. DOEKES.

NASCHRIFT. Het kan geen kwaad, den volledige tekst hier af te drukken: „Het seste Argument wordt genomen (door de Remonstranten, K. S.) van den Doop: Waer uyt de Broeders (men schreef toen 1611, dus jaren vóór de scheuring, K. S.) (de Remonstranten, dus, K. S.) in somma aldus argumenteren: Indien men den Geest der wedergeboorte niet en can verliesen, soo sullen alle ghedoopte Kinderen van gheloofighe ouderen salich worden. Maer dat en gheschiedt niet, Ergo, &c. **WIJ ONTKENNEN HET EERSTE.** De Broeders (Remonstranten, K. S.) willen bewijzen uyt de 74. Vraghe des Catechismi: al waer gheseydt wordt, dat de H. Gheest die het ghelooft werckt, den cleynen Kinderen niet weynicher als die volwassenen toegheseydt wordt: Wy antwoorden uyt den gheallegerden Text: Dewyle daer expresselick by staet, soo wel als de volwassene, dat daer uyt ghenoechsaem verstaen can worden, dat hier NIET gheseydt ofte ghemeyndt wordt, dat **INDERDAET NAE DE WAERHEYDT** alle cleynen Kinderen, die van gheloofighe Ouders gheboren werden, den H. Gheest der wedergeboorte souden hebben ontvangen, maer ghelijc niet alle volwassene, als sy het ghelooft belijden, ende daer op ghedoopt werden, den Gheest der wedergeboorte hebben, als blijcken can uyt het exempel van Symon den Tovenner, Actor. 8. 13. 21. nochtans van ons naer het oordeel der liden, daer voor alle moeten worden ghehouden, soo lange sy het contrarie niet openbaerlick en betoonen, alsoo ist, dat wy dit naer het selve oordeel der liden moeten gelooven, van alle cleynen Kinderen die van Gheloofighe Ouders gheboren sijn (t welck haer in plaetse van belijdenisse is) ende ghedoopt werden totter tijdt toe dat sy haer selven int opwassen anders betoonen: overmits dese Kinderen int ghemee de belofte ghedaen is. Actor, 2. 39.”

Hierbij valt te bedenken wat we reeds eerder met duidelijke citaten ten bewijze hebben betoogd: „houden voor” is hier niet „onderstellen”, of zoo iets, doch „in rechten behandelen als” (vgl. het avondmaalsformulier: allen die alzoo gezind zijn die wil God gewisselijk houden voor waardige medegenooten van de tafel van Zijn Zoon). Bij God is geen enkele onderstelling.

We krijgen dus de redeneering:

- 1) volwassenen belijden hun geloof;
- 2) de kerk moet hen daarna houden voor (d.w.z. in de toekenning van de sacramenten etc.) behandel en als geloovigen;
- 3) de kinderen belijden niets;
- 4) maar het geboren zijn uit geloovige ouders neemt bij hen de plaats der belijdenis in (ze worden dus in rechten opgenomen in de kerk);
- 5) zij moeten dus in rechten worden behandeld als leden der kerk, en dus gedoopt worden;
- 6) hun komt dus evenals den volwassenen de H. Geest in de belofte toe;
- 7) en dat niet maar „in t gemeen” **IN TEGENSTELLING** met „allen”, doch „over heel de linie”, zoals ge ook de belijdende leden „in t gemeen”, d.w.z. over heel de linie, hebt te behandelen als rechthebbende leden der kerk, totdat ze zichzelf uitsluiten door openbaren afval;
- 8) maar dat deelen in de toezegging beteekent niet en bedoelt ook niet dat zij allen den H. Geest ook **METTERDAAD** ontvangen hebben; want evenals bij de volwassenen soms blijkt, dat dat niet het geval is, zoo ook bij de kinderen.

En nu is heel de misère deze: hoewel hier overduidelijk staat dat noch bedoeld noch gezegd is, dat de kinderen den H. Geest **METTERDAAD** ontvangen hebben, en tevens, dat „houden voor” beteekent „in rechten bejegenen”, daar gaat dr Ridderbos tegen deze dubbele werkelijkheid in, a) door te zeggen: we gaan ze houden voor **METTERDAAD** den Geest ontvangen hebbenden, en b) dit houden voor is een onderstellen.

Jammer, dat dr Ridderbos den éénen keer met ds Barkey Wolf, den anderen keer met ds Bouwmeester aan komt. En niet op de bronnen zelf afgaat.

Als dr Ridderbos inplaats van een los citaat van den een of ander de stukken zelf laat spreken, kan hij b.v. uit die Schriftelijke Correspondentie met de Remonstranten (schriftelijk!), laat ons zeggen, op de volgende bladzij, we zoeken dus niet ver, een bewijs vinden van de juistheid van wat wij zeggen over „houden voor” in den zin van bejegenen als (in rechten). Het gaat daar over degenen die onder de tucht stonden en geëxcommuniceerd werden. Wegens openbaar geworden grove zonden. Er staat, bl. 339: de tucht is nooit een absolute uitsluiting uit het gemein, doch een voorwaardelijke, n.l. indien de getuigtigde in zijn zonde blijft. Er zijn gebannenen die zich later toch weer bekeeren, en anderen, die voortgaan op het verkeerde pad. Gaat nu

de kerk zeggen: ze waren leden van de kerk, het kan nog wel in orde komen (met de uiterste remedie), daarom onderstellen we nog maar dat het broeders zijn, zij het dan zwakke of dwalende broeders? Neen: „Daerom soo dient hier waer ghemene dat de personen die ghebannen worden, **OFT** zijn waere gheloofighe, **OFT** huichelaren, hetwelcke God alleen weet, ende vanden Ghemeente, die het herte niet en kendt, niet en kan sekerlick gheweten worden: Maer de Ghemeente, die naer het uiterlicke oordeelt, twelck alleen bekend is, die **HOUDT** sodanige gebannene niet voor gheloofighe, die vanden waren ghelooft afgevallene sijn, **maer voor huichelaren**, die onder den name van Christen geschuyt hebben, totter tijdt dat de Ghemeente van derselve daerna uyt de uytcomste seeckerlick kan oordeelen”. En als de gebannenen na den ban zich publiek bekeeren, dan worden ze **GEHOUDEN** voor ware, doch zwakke geloovigen.

Een kind kan hier zien, dat „houden voor” niets te maken heeft met onderstellen. En als de Ridderbossen en de Oosterbeekse synodocraten ons nu maar eens gingen „houden voor” huichelaars, dan was de zaak ineens gezonden en was het gek afgegaan.

K. S.

Nieuw Oosterbeeksch palliatief (II)

Dat de tien compromis-stellingen een ernstige bedreiging vormen voor het werk des Heeren in de vrijmaking Zijner kerken, blijkt vooral uit de verhouding die men zich denkt te bestaan tusschen meerdere vergadering, we zeggen gemakshalve synode en kerkeraad.

Practisch en praktisch stelt men de synode boven den kerkeraad. Feitelijk wordt de synode weer onder menschen de hoogste autoriteit in de kerk.

O neen, dat wordt zoo niet gezegd. U vindt dat nergens expressis verbis zoo uitgedrukt. Maar het is niettemin uitgangspunt en achtergrond van heel de redeneering.

Stelling 1 zegt: „Elke wettige beslissing van een kerkelijke vergadering is als zodanig bindend, en behoort voor vast en bondig te worden gehouden, d.i. als rechtskrachtig te worden erkend. Mitsdien moet worden afgewezen het z.g. ratificatierecht der mindere vergaderingen en het recht van de tegen een wettig besluit bezwaarde partij, zich daaraan vooralsnog niet te onderwerpen.....” enz.

Nu neemt een synode ten aanzien van een bepaalde kwestie een beslissing. En ze zegt: die beslissing is wettig. Ook neemt een kerkeraad, vijf, tien, twintig kerkeraden nemen 'n beslissing in dezelfde kwestie, maar tegengesteld aan het synode-besluit. Beide instanties zetten dóór. Moet nu de synode wijken voor de kerkeraden of de kerkeraden voor de synode? Bij wie ligt nu het zwaartepunt, en wie heeft de grootste bevoegdheid?

Zonder twiifel trekt de synode, volgens de stellingen-auteurs, aan 't langste eind.

Immers: de kerkeraden hebben volgens hen geen ratificatierecht, de beslissing wordt genomen niet door de kerkeraden, maar door de synode;

de „bezwaarde” kerkeraden moeten alles vermijden, waardoor zij de kerkelijke gemeenschap zouden kunnen schaden, behoudens „rustige bespreking van het geschil”; de synode mag voor haar gevoelen propaganda voeren in den ruimsten zin, althans voor haar worden geen beperkende bepalingen genoemd;

de „bezwaarde kerkeraden” moeten zich dubbel bedenken, eer zij het conflict van Handel. 5: 29 stellen; een waarschuwing aan het adres der synode om zich toch te houden in alle handeling aan het Woord Gods, ontbreekt; alsof dus revolutie alleen of voornamelijk te duchten was van de zijde der „dissenteren” en niet van den kant der synode; alsof 1517, 1834, 1886, 1942 niet sprekende bewijzen zijn van het tegendeel; ook als een kerkeraad overtuigd is, dat hij zich niet schikken kan en mag, moeten de leden afstand doen van hun kerkelijke diensten; dan moet die kerkeraad toch wijken voor de synode; dan moet eerder de van God gegeven opdracht worden neergelegd, en den Heere gehoorzaamheid geweigerd, dan dat de synode in deze zaak van ondergeschikt belang (want het geldt immers, zegt stelling 9, 'n geval waarbij een kerkelijke breuk door het materiele geschil niet gerechtvaardigd wordt gescht) opzij zou gaan;

terwijl, ook als de „bezwaarde partij” gelijk heeft en het genomen besluit verkeerd is, maar het wettig genomen is met meerderheid van stemmen, de „bezwaarde partij” er zich vooralsnog naar heeft te schikken, het besluit heeft te aanvaarden en als rechtsgeldig te erkennen (pas gelezen in „de strijdende Kerk” van 31 Dec. 1948, die het overnam uit „de Roeper” (van de hand van Dr Bos) waaruit dus blijkt, dat het woord wettig besluit twee beteekenissen heeft volgens Dr Bos: a) niet in strijd met Gods Woord en de K.O. (zoo de „Stellingen”); b) genomen met meerderheid van stemmen (zoo in „de Roeper”). Alzoo gaat ook in dit punt de synode vele kerkeraden te boven. Héél ver.

Ziet men nu niet, dat we op deze wijze weer wat de

praktijk betreft, terugkeeren tot de toestanden, tot de Synode-manipulaties, die we hebben leeren haten en vlieden? Of men er nu al bij zegt, of niet, dat de synode geen eigen macht bezit, dat de synodeleden op de synode zitten als afgevaardigden, niet als ambtsdragers — wat baat het, wat maakt het uit, als de synode toch weer aan de touwtjes trekt en blijft trekken, als ze feitelijk weer wordt wat een gezagvoerder was op een engelsch schip — o ja, zeker, en op het schip en in de kerk moet men Gode meer gehoorzaam zijn dan den menschen — de gezagvoerder geeft zijn bevel, en de aanwezige officieren herhalen aanstonds: aye, aye, Sir! (ja, ja, Mijnheer), en voeren gehoorzaam het bevel uit.

In het boekje: „De weg tot eenheid en gehoorzaamheid” had Dr F. L. Bos ons nog slechts voor korten tijd duidelijk gemaakt, dat het besluit uit Handelingen 15 heelemaal niet geweest is het besluit van een meerdere kerkelijke vergadering. En dat het door de kerken bij onderling goedvinden verleende gezag nimmer zoover mag gaan, dat de autoriteit van de plaatselijke ambtsdragers, die rechtstreeks door Christus is verleend, daardoor wordt verdrongen (bl. 45). Maar wat houdt hij ons nu voor? Ach, het door Christus verleende gezag moet het veld ruimen en opzijgaan voor het door menschen verleende gezag.

Nog een enkel woord over dat laatste soort gezag. Kan een kerkeraad zijn van Christus ontvangen gezag overdragen? Wie geeft daartoe het recht? Gods Woord? Allermint! En dan nog wel zóó, dat het aan menschen ontleende gezag staat boven het door Christus gegeven gezag. Immers, neemt een synode 'n besluit, dan mag een kerkeraad alleen maar zeggen: neen! het strijdt met het duidelijke (wat een machtsuitbreiding voor de synoden!) Woord van God. Dus: het strijden van het besluit met Gods Woord moet duidelijk zijn; van de overeenstemming met het Woord van God wordt niets gezegd, allermint, dat die overeenstemming duidelijk moet zijn. De bevoegdheid van den kerkeraad boven die van de synode wordt formeel niet geloofend, maar materieel te niet gedaan. Een gezelschap gezanten, dat de regeeringen ringeloort!

Já maar, de K.O. dan?

Zijn daarmee de 10 stellingen niet in overeenstemming?

Daarover een volgend maal.

P. D.

Een brief uit Canada

We ontvingen onderstaanden brief uit Hamilton, Oost Canada:

Hamilton, 18 December 1948.

Hooggeachte Redacteur,

Ondergeteekenden vragen u bij dezen beleefd opname van deze enkele regels, speciaal ter voorlichting van hen, die zich in de naaste toekomst denken te vestigen in Canada.

In Holland leden van de Geref. Kerken (onderh. art. 31 K.O.), hebben zij zich, hetzij voor korter of langer tijd, in Canada, aangesloten bij de Chr. Geref. Kerk van Hamilton, eenigermate gerust gesteld door de verklaringen van dezen Kerkeraad.

Intusschen hebben de zaken, door de verschijning van enkele broeders uit de Prot. Ref. Church, de predikanten De Jong, De Wolf en Kok, door ons luisterend naar deze broeders een zoodanige wijziging ondergaan, dat de Kerkeraad van eerder genoemde Chr. Geref. Kerk, er toe is overgegaan ons te weren van het Heilig Avondmaal.

Wij meenden goed te doen deze feiten ter kennis te brengen van de kerkelijke pers in Nederland, en dus op deze wijze die broeders en zusters, welke hierbij belang hebben, te wijzen op de consequenties van het lid zijn of worden van de Chr. Geref. Kerken in Canada.

Naar de uitspraak van den Kerkeraad alhier zijn de besluiten van de Synode, gehouden te Kalamazoo 1924, overeenkomstig Gods Woord, en daarom bindend voor al de leden dezer kerken.

Een duidelijke uitspraak inzake de besluiten van de Synode 1942-'44 gehouden te Sneek-Utrecht, mochten wij tot nu toe niet vernemen, maar naar onze vaste overtuiging niet twijfelachtig.

Overname van het bovenstaande in andere kerkelijke bladen zullen wij zeer op prijs stellen.

Dankend voor plaatsing en gaarne bereid medewerking te verleenen tot publicatie van meerdere gegevens, teekenen zij, hoogachtend,

L. v. HUIZEN, R.R. II 1 Mount, Hamilton.
L. KLAPWIJK, R.R. II 1, Freeman, Ont.
J. TON, Box 28, Greensville, Ont.

P.S. Uitgaande van de Zendingscommissie der Prot. Ref. Churches worden in de Labor Temple St. Catharinesstr. te Hamilton geregelde diensten gehouden des morgens en des namiddags van elken Zondag. Ook in andere plaatsen in Ontario wordt in deze richting gewerkt.

Tot zoover de ons toegezonden brief. We herhalen, wat we reeds eerder schreven: voor onze menschen is in de Chr. Ref. Church van Noord Amerika geen plaats. Dat hebben de woordvoerders van deze kerk zelf duidelijk uitgesproken, toen ze door een synodale com-

missie d
kerken i
te houd
anders g
de Chr.
blijkt he
op te van
dragen
fessie, en
aan het
pen, wor
minst t
als „sm
ze maar
practisch
lijden s
dat men
ping van
niets is
maal ver
Onlang
theologis
van de
heeft uit
ten guns
Acta „or
gesteld
gratie w
„vertalin
schijnlijk
men hee
eens ver
tekst, bi
on bel
allang g
mazoo d
citaat te
ter wat i
hem n
historie;
erkenne
De Ch
besluiten
de even
die door
zijn „go
voortzet
schen d
voort

Emig

- Alle
naar Ca
ting zo
dat in B
zich ten
art. 31)
of ook i
aansluit
mogelijk
van Ha
Church
Belan
respon
1 Fre
Name

(Bover
sing. O
is, doen

Een

Volge

Ze
Ze
te trekk
ik reed
om mij
zwaren
niet gel
den loo
zou ont
niet zo
op dit
breede

De h
toch to
ds van
bijdrage
Maar d
omdat
de wijz
zij mee
Indien
met hu
ben na